Lal Masal

— *revza-emre* · 03 Şubat 2011

Her şey öylesine yitikti ki... Bir daha dönmemecesine. Belki her şey geçmişte kaldı. Bir daha yaşanmayacak olan o şey. İşte onu yitirmişti. Her şey boşluktaydı şimdi...

Lal bir masaldı sevdaları. Binbir lisanla yazılmış uzun bir masal. Su nakışı, su oyası, buz danteli. Kuşların töresiydi sevdaları. Bir sanrıydı. Kendi büyüsünde yürek, sözün menzilini bilmezdi. Gizini, lal rengi bir kan lekesinin ışığından almıştı...

O sadece yüreğin diliyle konuşan biriydi. Her şeyin yüreği vardı. İş onu bulmaktaydı. Yalnızca kendinin sığabileceği bir dünya kurmuştu kendine. Bir çeşit intihar duygusuyla sarılıyordu geçmişe. O tek kişilik masalın tek dinleyicisiyken dünyasına saklanıyor, içine gizleniyordu.
Yüreğindeydi şimdi, konuşabileceği tek uçurum. Kendi uçurumu yüreğindeydi, bir tek kendine yankı veriyordu. Her yürek ses veren bir uçurumdur zaten.
Konuşmak istiyor, ama bir türlü konuşamıyordu. Hiçbir kelam yüreğinden kopmuyor dudaklarına gelmiyordu. Başka biri olmak istiyor. Burada değil, orada olmak istiyordu. Yıldızlar kadar uzak olmak istiyordu her şeye. Bir deprem sıcaklığı gibi kaynıyordu kalbi. Tüy kadar hafif, kurşun kadar ağırdı şimdi. Büyü bozulmuştu. Lal da bozuldu. Kız konuştu yüreği tekrarladı, içi bu kelamlarla yankılandı.

"seni unutup da serapları, suretleri, türküleri sevmek istemem. Ben seni sevmek isterim,
Olduğun gibi seni. Görerek, işiterek, dokunarak seninle birlik yaşayarak sevmek isterim."

Lal bir masaldı sevdaları.
Yalnızca kendileri bileceklerdi.
Yalnızca gözleriyle seveceklerdi.
...
Masalı ise bin kişi dinler, bir kişi anlar. Masalın yoluna çıkmak için, gerçeğin yollarında can tüketmek gerekir.
Bir masal çizgisi ayırmıştı onları...

Yine uçurumundaydı. Onun yokluğunda sığınabileceği tek yer. Hayır, düşlerde değil kıl payında yaşıyordu o! Uzaktı her şeye uzak kalmalıydı. Sığınıyordu yüreğine, uçurumuna.
Konuşan bir uçuruma inanmak, çoğu zaman birçok başka şeye inanmaktan çok daha az tehlikeliydi. Burası onu için ölümle, hayatın arasında bir kuytuydu.

Sevdanın töresi her daim ölüme yenik düşmez. İstisnalar yine onu bulmuştu. Masal bitmişti. Yaşam da son bulmalıydı. Kendini yüreğinin kuytularına hapsetmişti. Ama artık bu da bitmişti. Yaşam da

bitmeliydi. Kendini uçurumlara feda edecekti.

Hiçbir uçurum kabul etmemişti onu, yüreğinin uçurumu dışında. Lal bitmişti, masal bitmişti, hayat bitmişti, yaşam da bitmeliydi. Ancak o zaman kurtulmuş olacaktı bukağılarından,zincirlerinden. Tutunmadı uçurumlara, bıraktı kendini bu sefer. Özgürdü şimdi, bir kuş kadar özgür. Yalnız kanat çırpmıyordu yükselmek için...
Ve kalabalığın kalabalığı, kalabalığın yalnızlığına terk etti kendini...

Lal bir "Masal"dı her şeyi başlatan ve bitiren...

MURATHAN MUNGAN